

пазването на православните обреди и обичаи на българските християни. Водач на униатското движение става Драган Цанков. Мисията на Русия като покровител на християните в Османската империя не желае да осъществи българската църковно-национална независимост. Търсейки други пътища, Драган Цанков се осланя на помощта на католическа Франция. През 1855 г. той приема в таен обряд католическата вяра. След неуспеха на Великденската акция (1860) на страниците на вестника за българските интереси „България“ Цанков обявява открито съединистката идея на униатите. На 18 декември 1860 г. Драган Цанков и сподвижниците му д-р Г. Миркович, архимандритите Йосиф Соколски и Макарий подписват с папския архиепископ Брюнони акт за присъединяване на българската църква към Ватикана⁴⁶. Текстът на обявлението за възвръщане към древната българска църква на съединението с Рим е обнародван на страниците на в. „България“. „...Ревностен, за да опази православната вяра в тая чистота, както му е предадена от прадедите му, както и тия последните я приели от Св.Апостоли и от Вселенските събори, Българският народ, докачен в своята религиозна съвест, реши да скъса свръзките, които го съединяват с гръцкия Цариградски патрик, и да се отдели от неговата неканоническа власт, и обяви както и сеги обявява всенародно, че има и припознава сега и до века Святата Българска Цареградска Църква за своя истинска духовна майка.“⁴⁷ Освещаването на новосъздадения църковен храм на съединистите се извършва на Рождественска служба в 1860 г. Обновявайки евангелската притча за неръководения храм, съзидан в три дни (Евангелие Марко 14:58; Йоаново Еванг. 2:19), униатите „за три дни съзидаха изново една църква“.

В рождественското слово свещеникът изповядва вярата си във "възродението на българската йерархия" изново, в Дух, за да влезе в Божието царство според Христовите думи за мистичното прераждане ("Истина, истина ти казвам, ако се не роди някой изново, не може да види Божието царство", Евангелие от Йоан гл.3, ст.3).

Вгледан в свещената история, проповедникът обговаря младенчеството на българската църква, ипостаз на божествения младенец Исус. Преди 1000 години „вероломни ръце“ отлъчват младенеца от Пътя на Истината и Живота⁴⁸. Изпълнявайки се пророчеството на Христовата притча, Българската Църква, Пътникът, е ранена и ограбена от един разбойник на „пътя на Небесния Йерусалим“. „Добрият Самарянин най-последно се приближи до нея и полива върху раните ѝ маслото на утешението и на едно поучение, пълно с благоговение, после и животворящото вино на добрите съвети и на щедрите решителности“⁴⁹.

„България“ на публицистичното поле през XIX век достига до светлината на